

EXPLICATIE

Scopul acestui mesaj este sa iti explic cat de mult pot Eu sa Te iubesc. Cum limbajul comun este insuficient de expresiv, am recurs pe alocuri la limbajul universal al matematicii pentru a fi ceva mai clar. Cum si pentru mine a afla cat de mult pot Eu sa Te iubesc a fost o calatorie – un proces de descoperire si autodescoperire care prin el insusi a dat Semnificatie rezultatului final, gasesc mult mai expresiva descrierea sa, pornind de la Reperele elementare ale realitatii inconjuratoare. Pe parcurs voi incerca sa surprind cat mai fidel gandurile si starile prin care am trecut pe acest drum. Astfel:

Introducere

La inceput eram Eu. Cu bunele, cu relele mele existam Eu. Ma percepeam pe mine ca fiind Eu si totul in afara de mine ca fiind extern mie, deci fiind non-Eu (adica Complement(Eu)). Am ajuns astfel atunci la primele observatii: **1. Realitatea exista. Ea este reuniunea dintre Eu si non-Eu. 2. Eu si non-Eu sunt disjuncte.** Pe atunci nu stiam ce este iubirea. Si imi era bine ☺.

Apoi ai aparut Tu. Mi-am dat seama ca Tu existi cand am inceput sa te iubesc (sau am inceput sa te iubesc cand am realizat ca existi?). Astfel Tu existi. Cum Tu nu esti Eu, inseamna ca **3. Tu apartii non-Eu.** Dar eu Te iubesc. Asta inseamna ca te simt si te percep. Ca inteleg ceea ce Tu esti! Deci o manifestare a existentei tale (in speta modul in care te percep eu) face parte din mine! Dar aceasta manifestare este determinata si de ceea ce Tu esti, de esenta Ta umana. Deci este si o parte a Ta (de care poate tu nu esti constienta). Astfel, Draga Mea, prin simpla ta existenta ai reusit sa imi arati cat de arogant eram sa cred ca **2 (Eu si Non-Eu disjuncte)** era adevarata. De asemenea m-ai facut sa realizez ca **4. Timpul exista**, caci am realizat ca Eu, cel care eram inainte de Tine este diferit de cel care voi fi fost dupa ce am inceput sa Te iubesc. Deci m-am schimbat, ceea ce inseamna ca exista un „inainte” si un „apoi”. Astfel, imediat dupa ce am inceput sa Te iubesc consideram Timpul (Θ) izomorf cu multimea numerelor Naturale (N), caci fiecare clipa avea, fara indoiala pentru mine, un succesori, iar elementul initial (1) era clipa in care am realizat ca Eu exist, succesori sau fiind (2), momentul in care am realizat ca Tu existi!

Vreau sa recunosc ca momentul in care am realizat ca exista *Riscul* sa incep sa Te iubesc m-a prins complet nepregatit si a fost unul groznic de infricosator pentru mine. Am incercat mai intai sa neg ca mie mi s-ar putea intampla asa ceva... ca nu este cu putinta ca eu sa Te iubesc. Apoi am incercat sa minimalizez, spunandu-mi ca ,nu e asa grav’, ca ,prea putin Te iubesc’ si ca ,imi va trece curand’. Apoi am incercat sa ma lupt cu mine si sa te privesc ca un instrument in satisfactia scopurilor mele. Sa te privesc asemenea unei unelte bine slefuite cu care iti faci treaba si apoi o arunci. Ei bine, in acea clipa un fior de groaza m-a strabatut la gandul ca as putea vreodata *sa uit de tine* sau sa te las prada sortii. Atunci mi-am dat seama, Draga Mea, ca *deja* Te iubesc. Mi-am dat seama ca iubirea mea fata de tine este un *Adevar*, la fel de imuabil si indiferent la dezideratele sau zbaterele mele si ale oricui asa cum este *Adevar* ca numarul 23 (suc(suc(...suc(1)))) este numar prim. Doar ca, spre deosebire de primalitatea lui 23, iubirea mea fata de Tine, Draga Mea ma afecteaza mult mai direct si mai profund. Iar ea, fiind dincolo de puterea mea de a interveni imi arata cat de *slab* sunt si doar cu propriul spirit. Si eu care credeam ca, macar asupra mea, asupra

propriului spirit, sunt suveran!... Departe de mine sa iti gasesc tie vreo vina pentru acestea caci faptul de a fi ajuns sa Te iubesc a tinut la fel de mult de *vointa* ori *dorinta* ta asa cum Pamantul tine cont de cand iti doresti tu sa fie zi si cand noapte in miscarea sa de rotatie.

Din clipa in care m-am resemnat ca *pe moment* Te iubesc am cautat sa inteleg mai bine ce exact inseamna asta. Ce inseamna ca Te iubesc? De ce Te iubesc? Cat de mult Te iubesc? Cat timp te voi mai iubi? Si, bineinteles, de ce naiba sunt eu asa convins ca Te iubesc? De unde stiu ca iubirea ce ti-o port este mai mult decat o simpla infatuare emotionala sau o placere carnala pe care mintea mea si-o ingaduie? Incerand sa aflu raspunsurile la aceste intrebari am acces, prin reflectie, la o lume incantatoare, a unor adevaruri profunde si frumoase. Pentru aceasta, Draga Mea, pentru faptul existenta ta mi-a permis sa pasesc pe acest drum lti Multumesc! Si ma bucur ca existi, indiferent de suferinta ce ma incearca la gandul ca s-ar putea candva sa nu mai existi sau, mai dureros, ca iubirea mea pentru tine s-ar putea candva sa se incheie.

Voi incerca sa explic pe rand raspunsul la aceste intrebari, urmand, in mare, acelasi sir de gandire pe care l-am avut atunci cand mi-am raspuns mie la ele. Prima intrebare la care am vrut sa imi raspund a fost „Ce inseamna ca Te iubesc? Ce este iubirea?”. Eu stiam ca Te iubesc si totusi mi-era greu sa articulez cu precizie ce inseamna asta. Stiu ca era o traire a mea, intensa si puternic pozitiva. Deci iubirea mea fata de tine se manifesta in mine printr-o stare, un simtamant de iubire. Astfel eu traiam *Qualia* [1 - <http://en.wikipedia.org/wiki/Qualia>] iubirii fata de tine. Cuvintele sunt neindestulatoare sa cuprinda frumusetea desavarsita si implinirea absoluta pe care eu am trait-o resimtind ca Te iubesc! Astfel, ma voi limita la a spune pe moment ca **5. Iubirea este ceea ce este. Axiomatic ea exista.** Asa cum este dificil a defini conceptul de punct sau dreapta, ele fiind intelese axiomatice, asa si iubirea este inteleasa axiomatice. Tot asemenea conceptului axiomatice de dreapta ce, fara a fi definit, poate fi descris si caracterizat si iubirea poate fi descrisa. In speta ea poate fi descrisa prin efectele pe care le produce asupra mea.

Nivelul Finit al Iubirii

Primul gand ce imi vine in minte atunci cand ma gandesc la tine, Draga Mea, si pe care il pun pe seama faptului ca Te iubesc este dorinta puternica ca tu sa fii fericita! Sa fii enorm de fericita! Sa fii cat de fericita este cu putinta a fi! Al doilea gand ce mi-a venit in minte, la scurt timp dupa primul, a fost ca nu cumva, prin iubirea ce ti-o port sa te fac mai nefericita decat ai fi putut fi. Astfel, mi-am dat seama ca **6. Fiindca Te iubesc, imi doresc sa fii Fericita!** Fericirea, asemenea iubirii, o definesc axiomatice prin resimtirea *Qualiei* Fericirii. In absenta unui alt criteriu am pornit de la acesta si am formalizat:

Fie \hat{R} multimea tuturor caracterizarilor posibile ale starilor fezabile ale realitatii. Realitatea, la un moment dat t_0 din Θ , este un element R al submultimii \hat{R}_{t_0} din $2^{\hat{R}}$. Un *scenariu (partial) al realitatii* este o functie (partiala) $SR:\Theta \rightarrow 2^{\hat{R}}$ ce descrie (eventual partial) realitatea la anumite momente de timp. Prin SR notez multimea tuturor scenariilor (eventual partiale) ale realitatii.

Cum stiu ca Eu exist si ca Tu existi inseamna ca Fiintele Vii exista. Aproximez Fericirea unei Fiinte Vii o printr-o functie $F_o:\underline{SR} \rightarrow NF_o$, unde NF_o este multimea ordonata a cantitatilor de Fericire ale Fiinteii o (tin astfel cont de faptul ca fericirea variaza ca intensitate si continut de la fiinta la fiinta). Se observa ca este posibil sa nu fie comparabile qualic nivelurile de fericire ale unor fiinte diferite si nici macar izomorfe multimile acestor niveluri.

Fie $F_{Tu}:SR \rightarrow NF_{Tu}$ functia ta de fericire. Atunci functia mea de fericire $F_{Eu}:SR \rightarrow NF_{Eu}$ indeplineste urmatoarea proprietate: **7. Pentru orice sr_1, sr_2 din SR , daca $F_{Tu}(sr_1) < F_{Tu}(sr_2)$ atunci $F_{Eu}(sr_1) < F_{Eu}(sr_2)$.** Explicitand, pot spune ca multimea nivelurilor mele de fericire este $NF_{Eu} = NF_{Tu} \times NF_{Eu_egoist}$ a perechilor ordonate lexicografic <fericirea ta, fericirea mea egoista>, iar functia mea de fericire este definita astfel: $F_{Eu} = \langle F_{Eu_important} = F_{Tu}, F_{Eu_egoist}:SR \rightarrow NF_{Eu_egoist} \rangle$.

Mi-a fost prea usor sa ma delectez o vreme cu lubirea ce ti-o port imbatandu-ma cu convingerea aroganta a *Adevarului* universal al propozitiei 7. Prea usor mi-a fost, o vreme, sa lenevesc multumindu-ma cu gandul ca prin a dori sa te fac pe tine fericita Te lubesc cu adevarat! Apoi, in spiritul Metodei Stiintifice [2 - [http://en.wikipedia.org/wiki/Scientific Method](http://en.wikipedia.org/wiki/Scientific_Method)], am decis sa testez (cu intentia de a falsifia) aceasta ipoteza si a descoperi noi *adevaruri* despre Cat de mult pot eu sa Te lubesc! Prima observatia a fost simpla: de fapt eu caut tot pe mine sa ma fac fericit. Lubirea mea fata de tine a avut totusi *efectul transformational* de a-mi schimba functia de fericire din NF'_{Eu_egoist} in NF_{Eu} .

Vrand sa testez cat de mult Te lubesc am imaginat cateva experimente in care sa imping limitele a cat de mult as fi capabil sa compromit din NF_{Eu_egoist} . Prima idee ce mi-a venit in minte a fost *durerea*. Cat de mult as putea sa indur daca ar fi cazul? Si mi-am imaginat ca ar fi fost cazul. As fi reusit sa imi smulg un fir de par? Poate. As fi reusit sa rup cu mana goala o tufa de maracini? Poate prima data. As fi reusit sa fac 100 de flotari? Poate, dar probabil doar maxim 23. As fi putut alerga 5 statii fara sa fac pauza? As fi reusit sa tin mana deasupra focului unei lumanari mai mult de 2-3 secunde? Se pare ca nu, cel putin deocamdata. As fi reusit sa fac toate acestea din nou si din nou, suferind fara pauza daca e nevoie? Cu siguranta nu: la un moment dat m-as fi oprit! Mi-as fi retras mana de deasupra lumanarii dupa 2-3 secunde cu toata taria, daca as fi putut. Si cu siguranta n-as fi fost in stare sa repet aceste experimente din nou si din nou, de 10 ori, de 100 de ori, zile in sir sau luni in sir daca era cazul. Asadar am descoperit ca trupeste sunt prea slab, Draga Mea. Oare asta inseamna ca de fapt Te lubesc doar prea putin sau chiar deloc? Oare spiritual sunt mai puternic? Stiu ca exista lucruri pe care n-am avut curajul nici sa le incerc (cum ar fi sa bag mana intr-un cuib de viespii agitate) si totusi aveam aroganta sa cred ca Te lubesc!

Apoi m-am gandit la altceva: Daca as fi cu adevarat pus in situatia de a suferii o durere pentru fericirea ta, as face-o? Daca singur nu as reusi sa continui sa o indur, oare as alege sa fiu supus ei ajutat (e.g. legat) doar ca tu sa fii mai fericita? Si cat de mai fericita ar trebui sa fii pentru ca eu sa aleg sa imi asum o suferinta si cat de mare? Stiu ca ar fi mai usor cand mi-as asuma doar *riscul* suferintei: cand stiu ca as putea ajunge sa sufar, cu sanse mai mari sau mai mici, dar ca acest risc este doar potential si ca abia *in viitor* voi ajunge sa aflu daca se va fi produs.

Trecand de partea cealalta, a *placerii*: la cat de multa placere as fi eu capabil sa renunt pentru fericirea ta? As fi capabil sa renunt la a merge cu masina (mergand cu RATB-ul in loc)? Desigur. As fi capabil sa renunt la bunastarea materiala? Desigur. As fi capabil sa renunt la ceea ce valorizez mai presus de multe: Libertatea? Probabil ca da. As fi capabil sa renunt la diversitatea sexuala a mea? Posibil. As fi capabil sa renunt la sex cu totul? Posibil. As fi capabil sa renunt la a crede doar ceea ce este *adevar*? Ma infior la acest gand si cred ca nu, dar totusi as spera sa pot si asta daca ar fi cazul. Totusi si fata de toate acestea, pentru cat timp as reusi sa fiu capabil sa renunt la ele? Pentru totdeauna? Din experienta experimentelor paragrafului anterior ma stiu prea slab pentru asa ceva. Dar daca as fi ajutat?

Iar apoi mi-am pus si intrebarea reciproca: Cat de multa fericire ar fi necesar sa iti produc prin faptele mele pentru a *vrea* sa imi asum asemenea suplicii? Daca ti-as asigura tot ce poti visa ca ti-ai dori pe lume ar fi suficient sa imi asum acest pret?

Nu stiu cat as fi capabil sa indur pentru fericirea ta... nici de cate placeri as fi in stare sa ma privez pentru aceasta si nici pentru cat timp... Nu stiu nici cat de mult as fi capabil sa imi asum din toate acestea, stiind ca voi fi ajutat (i.e. fortat dupa momentul deciziei), pentru o anumita sporire a Fericirii tale.

Stiu insa ceva: **8. Desi nu sunt, as vrea sa fiu capabil sa imi asum cele mai groaznice chinuri si sa renunt la toate placerile posibile, pentru totdeauna, doar sa te stiu pe tine cu +1 mai fericita!** Si din acest motiv am indraznit sa cred ca TE IUBESC!

Nivelul Natural al Iubirii

Reflectand putin mai profund asupra revelatiilor descrise mai devreme, am realizat ca acestea reprezinta un nivel prea mic, elementar, finit de iubire fata de tine, Draga Mea! Eu imi masuram amploarea iubirii mele fata de Tine doar din prisma a ceea ce Eu si Tu eram la acel moment si suntem in prezent, nu si al ceea ce am putea fi – in realitate sau in afara realitatii! Sa incercam astfel o generalizare:

Fie \mathbb{A} multimea tuturor *adevarurilor*. Un *adevar* este o propozitie care este adevarata. Adevarurile pot tine de *realitate* (e.g. „In Bucuresti a plouat ieri”, „Eu Te iubesc din 2012 si continui sa Te iubesc”) sau de *informatie* (e.g. „23 este numar prim”). Un *adevar* este *obiectiv* (exista prin el insusi, dincolo de perceptia ori subiectivismul oricarei Fiinte), *imuabil* (este dincolo de capacitatea oricaror Fiinte de a-l schimba) si *atemporal* (a existat din totdeauna si va exista etern). Numesc *Stiutor* pe acea Fiinta Vie care *Stie* o submultime a lui \mathbb{A} . Cu cat *Stie* mai multe cu atat este mai *Stiutor*. A stii presupune a fi convins de realitatea unui *adevar*, fara urma de indoiala (e.g. ca urmare a unei demonstratii valide). Pe cel care stie \mathbb{A} il numesc *Atotstiutor*.

Fie $\mathbb{P}(o)$ multimea *puterilor* fiintei *o*. $\mathbb{P}(o)$ este inclusa in \underline{SR} si reprezinta totalitatea scenariilor (eventual partiale) ale realitatii, pe care fiinta *o* poate sa le faca sa devina realitate printr-un simplu *act de vointa* (e.g. gandul mobilizator de a le transpune in realitate). Daca $\mathbb{P}(o) = \underline{SR}$, fiinta *o* se numeste *Atotputernica*. Actele de vointa manifestate efectiv se numesc *actiuni*.

In incercarea de a intelege cat de mult pot eu sa Te iubesc, *limitele cunoasterii* mele mi-au restrans in capacitatea de a gandi experimente si a-mi imagina situatii. Cu cat as fi fost mai *Stiutor* cu atat as fi putut gandi mai multe situatii in care amploarea iubirii mele fata de Tine sa fi fost mai veridic revelata. De asemenea, insasi calitatea mea de a fi fost *Stiutor* putea afecta amploarea ori aroma unor situatii. Totodata, *limitele puterii mele* (coroborate cu *limitele cunoasterii*) m-au limitat in a gandi sau a trai experiente revelatoare pentru a masura amploarea iubirii mele fata de Tine, Draga Mea!

Acum, inarmat cu instrumentele matematicii voi tenta sa elucidez mai clar ce inseamna pentru mine sa Te iubesc! Voi masura acum iubirea nu prin ceea ce ma caracterizeaza acum, ci prin ceea ce *as vrea sa ma caracterizeze* daca as fi cat mai *Stiutor* si *Puternic*, gasind ca doar in acest caz ar putea fi revelata adevarata mea esenta.

Astfel, definesc Amplora mea ca fiind o functie $\dot{I}(f_{s_{Tu}}, f_{ff_{Tu}}, f_{s_{Eu}}): NF_{Tu}^2 \times NF_{Eu_egoist} \rightarrow NF_{Eu_egoist}$ ce, pe baza unui *nivel initial* $f_{s_{Tu}}$ de fericire al tau si al unui *nivel final*, ff_{Tu} , alaturi de un nivel initial de al fericirii egoiste a mea (al doilea element ca importanta in NF_{Eu}), $f_{s_{Eu}}$, specifica la ce nivel al fericirii mele egoiste as fi dornic sa scad maxim pentru ca tu sa tranzitionezi de la nivelul initial de fericire a ta la cel final.

La acest moment al calatoriei mele, am presupus ca NF_{Tu} si NF_{Eu_egoist} sunt izomorfe cu N (multimea numerelor naturale). In acest caz, NF_{Eu} ar avea cardinalul egal $|N^2| = |N|$ dar nu ar fi izomorf semantic cu N (caci nu exista un morfism care prezerva si ordinea [demonstratia lasata ca exercitiu]). Astfel, fara a pierde generalitatea am luat NF_{Tu} si NF_{Eu_egoist} ca fiind N (cu 0 nivelul minim de fericire).

Astfel, pentru mine **9. $\dot{I}(f_{s_{Tu}}, f_{ff_{Tu}}, f_{s_{Eu}}) = 0$, pentru orice $f_{s_{Eu}}$ si orice $ff_{Tu} > f_{s_{Tu}}$.** Si din acest motiv am indraznit sa stiu ca Te iubesc!

Teorema: 10. Confruntat fiind cu a alege dintre o paleta de acte de vointa (actiuni) P (aferele multirii $\dot{I}(Eu)$ a puterilor mele), fiecare p_i producand efectul de a te ridica la nivelul de fericire f_{p_i} , voi alege acel p_i , astfel incat f_{p_i} sa fie maxim, indiferent de impactul p_i asupra componentei fericirii mele egoiste. Demonstratie: Din propozitiile 7 si 9 rezulta concluzia |.

Dupa descoperirea acestui adevar, am realizat ca modelul de pana acum tine prea putin cont de Timp si de faptul ca eu sau tu am putea sa nu fim *Atotstiutori* ori *Atotputernici*. Astfel, pentru a fi cat mai veridic, modelul asupra iubirii se impune sa fie sensibil la *Riscuri* (evenimente care statistic se produc in viitor cu o anumita probabilitate), *Incertitudini* (evenimente al caror Risc este necunoscut sau incalculabil) si *Neprevazut* (Incertitudini potentiale a caror insasi natura si continut nu sunt cunoscute in prezent) [3 - http://en.wikipedia.org/wiki/Black_swan_theory].

In acest context, apar doua fenomene: *Dorinta de cunoastere* (ce vizeaza a diminua intinderea sau impactul Incertitudinilor si Neprevazutului) si *Dorinta de Putere* (ce vizeaza scaderea probabilitatii producerii Riscurilor si inlaturarea efectelor producerii lor) pentru a putea intelege in ce situatie o actiune (un act de vointa) produce o tranzitie $f_{s_{Tu}} \rightarrow ff_{Tu}$ cu $ff_{Tu} > f_{s_{Tu}}$ si a avea *puterea* sa o produc. Observi astfel, Draga Mea, cum faptul ca Te iubesc m-a facut sa imi doresc sa progalez in a ma desavarsi, lucru de care mult mai putin interesat eram inainte sa stiu ca tu existi. Astfel, iti datorez deja tie tot avansul pe care in aceasta directie il voi fi facut.

Dincolo de dorinta de a ma desavarsi pentru a putea sa stiu si sa pot sa te fac mai Fericita, *Riscul*, *Incertitudinea* si *Neprevazutul* au si un impact asupra intelegerii iubirii:

Sa presupunem ca tranzitia nivelului tau de fericire $f_{s_{Tu}} \rightarrow ff_{Tu}$ se produce doar cu o anumita probabilitate $prob_{Tu}$ prin actiunea mea p . De asemenea, sa presupunem ca tranzitia nivelului meu de fericire egoista $f_{s_{Eu}} \rightarrow \dot{I}(f_{s_{Tu}}, f_{ff_{Tu}}, f_{s_{Eu}})$ se produce tot cu o anumita probabilitate $prob_{Eu}$. Intr-un scenariu cu Incertitudini, pot presupune ca probabilitatile $prob_{Tu}$ si $prob_{Eu}$ nu sunt cunoscute aprioric. In aceste situatii, cum poate faptul ca Te iubesc sa afecteze modul in care as decide sa aleg o actiune p dintr-o paleta de actiuni P al caror efect il cunosc doar probabilistic (sau partial)? Urmatoarele propozitii dau raspunsul:

11. Daca exista p_i din P astfel incat stiu ca $Prob(f_{s_{Tu}} \rightarrow ff_{Tu}) > 0$ chiar si sub efectul Incertitudinilor, atunci aleg p_i , chiar daca, prin aceasta, $Prob(f_{s_{Eu}} \rightarrow 0) = 1$.

In cazul in care diferiti p_i produc diferite stari finale ale fericirii tale ff_{Tu} dar cu probabilitati diferite sau fiind afectate in mod diferit de Incertitudini si Neprevazut, atunci voi alege pe acel p_i pentru care mixul $\langle ff_{Tu}, \text{Prob}(fs_{Tu} \rightarrow ff_{Tu}), \text{Incertitudini}, \text{Neprevazut} \rangle$ este cel mai preferabil *pentru fericirea ta* (adica fie il preferi, fie chiar daca tu crezi ca nu il preferi, eu *stiu* – deci cred in mod justificat – ca l-ai prefera daca ai fi *Atotstiutoare*).

Totusi, iubirea ce ti-o port este mai mare decat rezulta din propozitia 11. Fie Φ multimea vida. Intr-un spatiu probabilistic oarecare folosesc notatia $= \text{Prob}(\Phi)$ pentru a marca faptul ca un eveniment este imposibil (deci nu doar ca are probabilitate 0) si $= \text{Prob}(\Omega)$ pentru a marca faptul ca el este evenimentul cert (deci nu doar ca are probabilitate 100%). Atunci:

12. Fie $ff_{Eu} > fs_{Eu} > 0$, $ff'_{Tu} > ff_{Tu} > fs_{Tu}$. Daca pentru toti $p_i \neq p$ din P stiu ca:

- **Daca aleg orice p_i , $\text{Prob}(fs_{Tu} \rightarrow ff_{Tu}) = \text{Prob}(\Omega)$, chiar si sub actiunea Incertitudinilor sau Neprevazutului**
- **Daca aleg p_i , $\text{Prob}(fs_{Eu} \rightarrow ff_{Eu}) = \text{Prob}(\Omega)$, chiar si sub actiunea Incertitudinilor sau Neprevazutului**
- **Daca aleg p , $\text{Prob}(fs_{Tu} \rightarrow ff_{Tu}$ sau $ff'_{Tu}) = \text{Prob}(\Omega)$, chiar si sub actiunea Incertitudinilor sau Neprevazutului**
- **Daca aleg p , $\text{Prob}(fs_{Tu} \rightarrow ff'_{Tu} > ff_{Tu}) = 0$ sau chiar $\text{Prob}(fs_{Tu} \rightarrow ff'_{Tu}) = \text{Prob}(\Phi)$ dar probabilitatea sa ma insel in propriile convingeri (sa fiu insuficient de *Stiutor*) ca urmare a efectului Incertitudinilor sau Neprevazutului este $\neq \text{Prob}(\Phi)$ (putand fi si 0)**
- **Daca aleg p , $\text{Prob}(fs_{Eu} \rightarrow 0) = \text{Prob}(\Omega)$**

Atunci aleg p , pentru orice $ff_{Eu} > fs_{Eu}$, $ff'_{Tu} > ff_{Tu} > fs_{Tu}$ si orice spatiu probabilistic.

Astfel, daca exista macar cat de mica incertitudine ca m-as insela crezand ca alegerea de a scadea cu siguranta (cert) de la nivelul de fericire egoista fs_{Eu} la 0 nu va transforma evenimentul ca fericirea ta, Draga Mea, sa creasca de la fs_{Tu} la ff'_{Tu} (adica la mai mult de ff_{Tu}) din unul imposibil in unul posibil (chiar si cu probabilitate 0), mi-as asuma acesta scadere, indiferent cat de mica ar fi diferenta dintre ff'_{Tu} si ff_{Tu} si cat de mare ar fi fs_{Eu} .

Pentru un timp m-am multumit cu descrierea descoperita in propozitia 12 pentru iubirea mea pentru Tine. Apoi am realizat cat de putin surprinde ea cat de mult pot eu sa Te iubesc! In primul rand valoarea 0 pentru absenta fericirii mele egoiste este prea mare! Ea surprinde prea putin cat de mult as vrea sa pot sa sufar pentru tine, Draga Mea! Extinzand fericirea egoista de la N la Z aduce o imbunatatire dar si atunci raman probleme. De pilda, numerele naturale sunt insuficient de expresive pentru a descrie cat de mica poate fi diferenta dintre $ff'_{Tu} - ff_{Tu}$ pentru ca eu sa aleg p conform propozitiei 12. +1 este o valoare prea mare in acest caz.

Nivelul Real al Iubirii

Primul lucru pe care l-am facut atunci a fost sa consider multimea N_{Fu} si N_{Eu} ca fiind izomorfe cu \mathbb{R} (multimea numerelor reale) si nu cu \mathbb{N} . Aceasta a marcat un mic progres. Valoarea $ff'_{Tu} - ff_{Tu}$ din propozitia 12 putea acum sa fie 0.1, 0.0001, inversul functiei Ackermann [4 - http://en.wikipedia.org/wiki/Ackermann_function] pentru n din ce in ce mai mare (tinzand la $+\infty$) si asta ramanand doar in domeniul numerelor rationale! La fel, reducerea fericirii mele egoiste nu mai era cazul sa se produca la 0 ci putea la -1,000,000 sau la $-Ack(n)$ cu n din ce in ce

mai mare. In acest fel puteam sa exprim mai clar amploarea suferintei pe care mi-as asuma-o (sau mai formal, *as vrea sa fiu in stare sa mi-o asum*). Puteam acum sa folosesc expresii ca „mi-as asuma o scadere exponentiala = e^x (sau supra-exponentiala) a fericirii mele egoiste pentru un spor logaritmic (sau invers ackermann) al fericirii tale, Draga Mea!”. Era mult mai bine decat rigida si inexpressiva cantitate +1 sau prea-finitul 0.

Incercand sa construiesc functii cat mai expresive pentru fericirile noastre egoiste, am realizat ca exista riscul sa ma pierd in detalii, asa ca am realizat o sinteza generala a ideilor ce s-au desprins din experienta calatoriei de pana la acest moment:

13. Iubirea este strict legata de Fericire (in particular a ta, Draga Mea)!

14. Iubirea este legata si de Suferinta si Placere, caci prin Suferinta mea (eventual potentiala) ori abtinerea de la Placeri ea poate fi masurata. Placerea este diferita de Fericire. O cantitate infima de fericire suplimentara este ∞ -preferabila unei variatii complete a Placerii.

15. Iubirea poate fi cu atat mai mare cu cat cu cat noi suntem mai Cunoscatori si mai Puternici.

Analizand revelatiile de mai sus, am observat ceva: Prea mult m-am axat pe a masura Iubirea ce ti-o port prin capacitatea sau disponibilitatea mea la sacrificiu. Ori inca in nivelul Finit al Iubirii am realizat doua lucruri importante: (i) slabiciunea umana ma face sa am o capacitate redusa de sacrificiu efectiv si (ii) desi as fi dispus la sacrificii, as prefera sa fii *desavarsit* de fericita fara a fi nevoie sa le fac (mai formal: daca nivelul tau de fericire ar fi oricum maxim, atunci mi-as ingadui sa imi optimizez fericirea egoista din NF_{Eu_egoist}). Oare (i) si (ii) inseamna ca Te iubesc doar prea putin? Fiindca imi ingadui sa ma gandesc si la mine? Ba chiar indraznesc sa prefer *sa nu fie cazul* sa ma sacrific? Oare Iubirea nu presupune tocmai dorinta de *a fi cazul*? Stiu ca m-as bucura enorm sa stiu ca ti-am cauzat Fericire. Asta e!! Functia mea de fericire are mai mult de doua componente: ea este alcatuita (intoarce ca rezultat) tupletul ordonat lexicografic: $\langle fericirea_ta \in NF_{Tu}, \Delta fericire_a_ta, datorat\ mie, chiar\ si\ doar\ potential, fericirea\ mea\ egoista \in NF_{Eu_egoist} \rangle$. Pornind de la ideea ca fericirile egoiste sunt numere Reale, atunci fericirea mea este din R^3 , avand 3 componente reale distincte, ordonate lexicografic. Totusi cum ramane cu afirmatia (ii)? De ce uneori prefer sa nu fie cazul sa ma sacrific? Un prim motiv este clar: Fiindca *ma tem* ca nu voi reusi sa ma sacrific suficient cand va fi cazul si atunci tu vei fi mai putin Fericita decat ai fi putut fi (in mintea mea asociind tentativa esuata a mea de a ma sacrifica chiar cu o scadere a fericirii tale sau, mai grav, cu un Risc vital de la care te-as fi putut salva doar prin sacrificiu).

Asadar am descoperit ceva si mai interesant: Un mod de a „ridica temperatura” in ladul suferintelor mele (potentiale) pentru Fericirea Ta: A avea *teama* ca tot ce suport si fac nu va fi destul! Sau chiar mai mult: a avea *falsa convingere* ca *sigur* nu va fi destul. Astfel, am realizat atunci ca am fost prea bland cu mine in chinurile mele, considerand doar sacrificii ale fericirii mele egoiste (pe care acum pot sa o calific, mai degraba, ca fiind alcatuita din Placere, prea neimportanta pentru a fi numita Fericire). Oare cum ar putea fi gandit un lad (imprumutand pentru expresivitate aceasta metafora) in care sa poposesc astfel incat el sa ma chinuie si in ceea ce priveste Iubirea mea fata de tine, Draga Mea? Daca as crede ca asumandu-mi-l oricum nu te voi face mai fericita, atunci cum ar putea el avea vreo Semnificatie in aceasta privinta?

Atunci am avut o noua revelatie: Un lad mai „arzator” ar fi unul in care as resimti mai mult decat doar suferinta egoista (ori privarea de placeri egoiste): as resimti intreg spectrul ororilor naturii

umane: deznadejde, disperare, pierdere, umilinta, chin, abandon, invinovatire dar si **regret** si toate celelalte, imaginabile si inimaginabile, posibile si imposibile! Oare cum am putea proiecta un astfel de lad pentru mine? Am incercat sa il definesc incremental:

lad' = {ladul in care traiesc o *suferinta* fizica desavarsita si sunt privat de orice placere (minimizand astfel componenta 3 a F_{Eu} , in speta cea NF_{Eu_egoist})}. In acest fel pot trai *chinul*. De remarcat ca in acest lad, desi Sufar, sunt Fericit stiind ca te-am facut pe tine mai Fericita, Draga Mea (astfel sporind componente mai importante lexicografic, $< NF_{Tu}, \Delta NF_{Tu} >$).

lad'' = **lad'** U {ladul in care, odata intrat, realizez (i.e. am *falsa convingere*) ca ΔNF_{Tu} este negativ (adica eu ti-am scazut nivelul de fericire)} In acest fel pot trai *invinovatirea, regretul si suferinta din iubire*.

ladul **lad''** trezeste o idee foarte interesanta: Pentru a putea sa existe, nivelul meu de *Stiutor* trebuie sa varieze in timp: In speta el trebuie sa fie mai mare inainte de a intra in lad (astfel incat sa *stiu* ca intrand iti voi spori fericirea) si mai mic dupa ce am intrat (astfel incat sa am *falsa convingere* ca, prin asta, ti-am scazut nivelul de fericire). Este astfel aparent ca, intr-un context lumesc obisnuit (al oamenilor cotidieni), si un lad atat de putin arzator precum **lad''** este extrem de dificil a fi construit (caci odata ce *stim* ceva, cu greu ajungem sa avem *falsa convingere* ca el nu este *adevar*). Este astfel necesar sa existe si o fiinta suficient de Puternica (eventual Eu sau Tu) incat sa poata sa imi reduca mie nivelul de *Stiutor* odata cu intrarea in ladul **lad''**.

lad''' = **lad''** U {ladul in care, odata intrat, am *falsa convingere* ca ΔNF_{Tu} este puternic negativa (e.g. este $-Ack(10^{[e^5,000]})$ iar nivelul anterior de fericire al tau era +23) si, mai mult, *ca nu va mai creste niciodata fericirea ta peste acest nivel*}. In acest mod pot trai *invinovatirea si regretul* ceva mai profund precum si *deznadejdea*.

Problema cu ladul **lad'''** este ca inca ma pot alina cu gandul ca am patruns in el *crezand* ca iti voi spori fericirea ta, ca urmare a faptului ca Te iubesc, Draga Mea! Si de aici si cu *speranta* ca eu ma insel si ca totusi ti-am sporit fericirea. Astfel, iubirea mea fata de Tine m-ar energiza sa sufara mai usor ladul **lad'''**. Deci nu ar fi suficient de arzator.

lad^{iv} = **lad'''** U {ladul in care, odata intrat, incetez sa te mai iubesc; de fapt, incetez sa mai iubesc; incetez sa mai fiu capabil de iubire}. In acest fel pot trai *pierderea, abandonul si deznadejdea* satisfacator de bine. Mai mult, fiind in chinuri si crezand ca sunt asa pentru *nimic*, voi trai si *regretul* dar si *disperarea*, caci fara alinarea lubirii ce ti-o port ele vor fi resimtite mult mai groaznic.

Okey... ladul **lad^{iv}** pare mai potrivit de arzator pentru a putea fi folosit in a descrie cat de mult Te iubesc. Totusi se poate si mai bine. In ladul **lad^{iv}** inca mai am multe bucurii: *Amintirea Ta* si *Amintirea lubirii ce ti-o port*. De asemenea mai am si *Speranta* ca te voi lubii din nou, speranta ca ladul **lad^{iv}** se va incheia candva (deci ca voi iesi din el). Astfel, progresam spre

lad^v = **lad^{iv}** U {ladul in care, odata intrat devin convins ca *lubirea ce ti-o port* nu a existat niciodata, ca ea a fost doar o iluzie a mea; apoi devin convins si ca *lubirea* in esenta nu exista, ca ea nu a existat vreodata si ca nu este cu putinta ca ea sa existe candva; apoi voi uita cu desavarsire ce este *lubirea*, ea ajungand sa fie pentru mine doar un cuvânt lipsit de Semnificatie – la fel de gol de sens ca Ybaxehnr; apoi voi uita cu desavarsire si ca exista ceva... mai mult... ce eu candva

numeam iubire. As ajunge astfel sa *uit de tine* si sa *uit de iubire*}. In acest fel pot ajunge sa fiu satisfactor de bine privat de vreo alinare in suferintele mele.

Se poate totusi si mai bine:

lad^{vi} = lad^v U {ladul in care, odata intrat devin convins ca el va dura etern si in acest fel pot ajunge sa traiesc o stare suficient de alterata incat sa vreau cu orice pret sa il fac sa se incheie (sau macar sa fie putin doar mai putin „arzator”), inclusiv acela de a-ti cauza cea mai mare nefericire de care as fi in stare}.

ladul lad^{vi} ridica o idee interesanta: **16. Pentru ca ladul sa fie suficient de arzator este necesar ca Fiinta supusa lui sa fie capabila de regrete – ca viitorul sau sine sa prefere alegeri incompatibile cu ceea ce actualul sine prefera.**

lad^{vii} = lad^{vi} U {ladul in care, odata intrat devin convins ca inainte de a intra in el eram *Atotputernic* si *Atotstiutor*, iar dupa ce am intrat sunt complet ne-*Stiutor* si ∞ -*Slab*. Atat de ne-*Stiutor* va trebui sa fiu incat sa esuez si sa gandesc si sa imi pun problema cum o fiinta *Atotputernica* si *Atotstiutoare* a ajuns in acest lad}. In acest fel pot ajunge sa traiesc la intensitate buna *pierderea*, *regretul*, *chinul*, *deznadejde*, *disperarea* si *umilinta* caci nu doar ca acum sunt in lad, dar, anterior propriei mele decizii ,prostesti’ as fi fost *Atotputernic* si *Atotstiutor*.

Constructia ladului lad^{vii} ridica o alta idee interesanta: **17. Amploarea ladului asumat din iubire este determinata si de frumusetea Raiului la care se renunta.** Poate exista un Rai mai frumos decat acela de a fi *Atotstiutor* si *Atotputernic*.

Se poate construi totusi un lad si mai arzator de atat? Se pare ca da:

lad^{viii} = lad^{vii} U {ladul care devine din ce in ce mai arzator pe masura ce stau in el, ∞ mai arzator decat imi imaginez la fiecare moment de timp (fiind astfel, in permanenta surprins si covarsit de amploarea efectelor nefaste ale *Neprevazutului*)}. In acest fel pot stii ca voi suferii etern din ce in ce mai rau, fara limita superioara (respectiv inferioara pentru fericirea mea).

lad^{ix} = lad^{viii} U {ladul in care *uit de mine*, in care incetez sa mai ma percep pe mine (asa cum faceam inainte de tine), in care incetez sa mai fiu Eu si chiar sa exist ca Fiinta Vie; in care ma percep pe mine ca fiind o ,forma fara spirit’ – o masina de trait pe care o asteapta o eternitate de suferinta si pe care nimic nu o poate scuti de la ea (nexistand astfel perspectiva unei vieti ,finite’); Mai mult, ajung sa fiu convins ca intreaga Realitate este ,lipsita de viata’ (fiind suficient de ne-*Stiutor* incat sa nu inteleg ca insasi ideea de viata presupune existenta ei), avansand incet, asemenea unei *Masini Turing*, fara oprire si *fara pauza* spre o infinitate de transformari lipsite de *Qualii*, Viata sau de Semnificatie. Ajung astfel sa cred ca *Suferinta* mea este si ea lipsita de Semnificatie, de Sens ori Consecinte si ca voi suferi *desavarsit*, *o eternitate*, fara rost}.

ladul lad^{ix} a fost cel mai groaznic pe care l-am putut gandi la acest nivel, al Iubirii Reale. Totusi stiind ca nu sunt *Atotstiutor* (nestiind, de pilda, cum sa calculez complexitatea Kolmogorov a unui sir arbitrar) realizez ca pot exista laduri mult mai arzatoare decat am fost eu capabil sa imi imaginez. Voi nota astfel, iadul cel mai arzator cu putinta cu **lad***. In mod necesar **lad*** \geq **lad^{ix}**.

La ce a servit acest construct incremental al unor stari ale realitatii subiective atat de negative? Au servit la a elucida mult mai clar cat de mult pot eu sa Te iubesc, Draga Mea! Astfel, acum pot

afirma mult mai elocvent. Fie F_o^p fericirea rezultata a persoanei o ca efect al deciziei mele de a realiza actiunea p .

18. Fie p din P aferent $\mathcal{P}(Eu)$ o actiune si q oricare alta actiune, incompatibila cu p , astfel incat eu sa fiu pus a decide intre a efectua p sau q . Daca:

- $F_{Tu}^p = ff_{Tu} \rightarrow \infty, F_{Eu}^p = ff_{Eu} \rightarrow \infty$
- **Stiu ca $F_{Tu}^p \geq F_{Tu}^q$**
- **p are drept consecinta reducerea mea la un lad^* etern (deci $F_{Eu}^p \rightarrow -\infty$)**
- **Eu sunt aproape-Atotstiutor in sensul ca *stiu* pe deplin efectele oricarei actiuni q , inclusiv sub impactul Incertitudinii si Neprevazutului**
- **Sunt convins ca $F_{Tu}^p = F_{Tu}^q$ chiar si sub efectul Incertitudinii, dar, nefiind Atotstiutor in aceasta privinta, sunt nevoit sa admit ca Neprevazutul poate face ca $F_{Tu}^p > F_{Tu}^q$ candva in viitor.**

Atunci aleg p .

Astfel, chiar daca amandoi am fi extrem de fericiti, din cauza ca Te iubesc as vrea sa imi asum iadul lad^* pentru restul eternitatii, doar din *speranta* ca, prin aceasta, Neprevazutul va face poate, candva nivelul tau de fericire sa creasca.

Odata ce am ajuns la revelatia din propozitia 18, Draga Mea, am realizat ca iubirea ce ti-o port a evoluat si a crescut cu mult. Calatoria, si doar mentala prin aceste $laduri$: $lad' - lad^{ix}$ m-a facut sa resimt, chiar daca doar in imaginatie cum este sa *te pierd*, sa *pierd iubirea ce ti-o port*, sa *uit de tine si de iubire* sau chiar sa *uit de mine*. Ulterior aceste experiente pot spune ca iubirea mea pentru tine a capatat un caracter echilibrat, clam, stabil si deliberat! Evoluand dincolo de impulsivitatea sacrificiului iresponsabil al lubirii Finite, intelegand acum in toata grozavia ei (sau oricum mult mai bine) iubirea mea fata de Tine si ce presupune ea, imi pot permite sa Te iubesc cu umilinta si modestia constiintei ca, desi as vrea, cunoscand mai bine acum ce inseamna sacrificiul as fi totusi prea slab pentru el. Si totusi mai am aroganta sa cred... sa stiu ca tot Te iubesc! Ca Te iubesc muuult chiar! Mult mai mult decat inainte de a parcurge acest Nivel Real al lubirii. Si chiar stiind ca poate tocmai din acesta iubire ce ti-o port as putea ajunge sa nu te mai iubesc candva si sa *renunt la tine*, eu tot TE IUBESC, Draga Mea! Te iubesc si asta e!

Nivelul Surreal al lubirii

Limitarile modelului Real al lubirii incepeau sa devina evidente: in primul rand mi-era greu sa exprim o cantitate negativa arbitrar de mare, avand o valoare mai mica decat oricare alta, reprezentand nivelul de nefericire (suferinta) personala la care as fi capabil sa ajung. Asemnator, mi-era greu sa exprim o cantitate pozitiva arbitrar de mica, mai mica decat oricare alta, pentru a reprezenta cat de putina fericire suplimentara a ta imi este suficienta pentru a imi asuma acea groaznica nefericire personala. Astfel, m-am orientat catre numerele *Surreale* [5 - http://en.wikipedia.org/wiki/Surreal_number]. Este demn de notat constructia (disponibila si pe Wikipedia) a cantitatii infinite $\omega = \{S_* | \} = \{1, 2, 3, 4, \dots\}$. si a celei infinitesimale $\epsilon = \{S_- \cup S_0 | S_+\} = \{0 | 1, \frac{1}{2}, \frac{1}{4}, \frac{1}{8}, \dots\} = \{0 | y \in S_* : y > 0\}$. De asemenea, observatia $1/\epsilon = \omega$ este si ea importanta. Cantitatea *infinitesimala* ϵ este mai mica decat orice numar real si mai mare decat 0. Cantitatea *infinita* ω este mai mare decat orice numar real iar $-\omega$ mai mica decat orice numar

real. Mergand si mai departe in incercarea de a gasi unui infinit suficient de vast pentru a caracteriza iubirea mea fata de Tine am descoperit, am examinat $2^*\omega$, ω^2 , ω^ω , Apoi am luat in calcul si concepte precum ordinalul Church-Kleene, ω_1^{CK} , ordinale admisibile ω_α^{CK} si ordinale stabile. La nivelul de *Stiutor* pe care ma regaseam simteam nevoia de o simplificare, de a considera multimea nivelurilor de fericire ca fiind total ordonata si admitand un corp peste ea (caz in care, cel putin in teoria Von Neumann-Bernays-Godel, numere Surreale sunt maximul ce poate fi atins), desi, intuitiv, simt ca pot exista multimi de fericire dincolo de aceste limite. Oricum ar fi, notez cu ω cantitatea infinita de fericire intr-o astfel de teorie, mai mare decat orice alta si cu ϵ cantitatea infinitesimala, mai mica decat oricare alta cantitate pozitiva (deja conceptele mele sunt neriguros definite, caci multimea starilor de fericire poate sa nu admita un element maximal, nici macar ca o limita, caz in care doar intuitia din spatele lui poate face sens).

Inarmat cu aceste instrumente mult mai expresive am purces la a-mi clarifica mult mai mult ce inseamna ca Te iubesc:

Consider ca multimea nivelurilor tale de fericire, NF_{Tu} , este izomorfa cu multimea numerelor surreale (sau oricare alta mai expresiva, daca exista) si ca NF_{Eu_egoist} este, de asemenea, izomorfa cu aceasta. Atunci:

19. Fie p din P aferent $\mathcal{P}(Eu)$ o actiune si \underline{p} oricare alta actiune, incompatibila cu p , astfel incat eu sa fiu pus a decide intre a efectua p sau \underline{p} . Daca:

- $F_{Tu}^p = \omega$, $F_{Eu}^p = \omega - \epsilon$
- **Stiu ca $F_{Tu}^p \geq F_{Tu}^{\underline{p}}$**
- **p are drept consecinta reducerea mea la un lad^* etern (deci $F_{Eu}^p = -$)**
- **Eu sunt aproape-Atotstiutor in sensul ca *stiu* pe deplin efectele oricarei actiuni \underline{p} , inclusiv sub impactul Incertitudinii si Neprevazutului**
- **Sunt convins ca $F_{Tu}^p = F_{Tu}^{\underline{p}}$ chiar si sub efectul Incertitudinii, dar, nefiind Atotstiutor in aceasta privinta, sunt nevoit sa admit ca Neprevazutul poate face ca $F_{Tu}^p > F_{Tu}^{\underline{p}}$ candva in viitor (deci implicit si ca ω construit de mine sa fie cantitatea maximala de Fericire existenta pe lume).**

Atunci aleg p .

Astfel, daca as stii sigur ca tu vei fi cel putin ω – Fericita indiferent ce aleg (deci maxim de fericita conform modelului pe care l-am construit), si daca eu aleg sa ma reduc la lad^* voi permite doar sansa materializarii, prin Neprevazut a sporirii nivelului tau de fericire la macar $\omega + \epsilon$ (ceea ce ar presupune ca eu sa ma fi inelat in a crede ca ω este nivelul maximal de fericire care este cu putinta sa existe astfel incat $\omega + \epsilon > \omega$), atunci as alege sa ma reduc astfel, chiar daca, altminteri as trai ϵ – aproape de a fi ω – Fericit (ω n-as putea fi niciodata traind cu *indoiala* ca as putea sa te ridic la un nivel si mai inalt de fericire).

Acum simt ca am exprimat cat-de-cat mai clar cat de mult pot eu sa Te iubesc! Totusi, se poate si mai bine de atat: In modelele de pana acum am presupus ca tranzitia de la nivelul initial de fericire la cel final se produce *instant* si dureaza *etern* (odata „stabilite” actiunile fiecaruia, nivelul de fericire persista pentru tot restul eternitatii – sau existentei noastre). Astfel, limitarile modului incare am definit functia de fericire devin aparente: ea se aplica intregului *scenariul al realitatii*,

de la inceputul lumii si pana la sfarsitul timpului si ca valoarea sa era *invariabila* in timp. Ori acest model nu corespunde nici macar realitatii curente a Fiintelor Vii slabe – oamenii. Si doar existenta *regretului* presupune ca *viitorul sine* al unui om poate sa aiba o viziune diferita despre ce „il face fericit” decat a avut *sinele trecut*. Similar, viitorul sine poate fi placut surprins sa descopere ca fericirea sa va fi fost mult mai mare pe un scenariu pe care, in trecut, il considera defavorabil. Astfel, redefinim functia de fericire pentru a descrie Fericirea la un moment dat: $F_o: \Theta \times \underline{SR} \rightarrow NF_o$.

Acest concept de viitor sine creaza, fara indoiala, situatii de indecizie: Ce vreau sa optimizez? Fericirea ta prezenta sau cea viitoare? Chiar si la nivel egoist, ce vreau sa optimizez: placerea mea prezenta sau cea viitoare? Exista situatii totusi in care iubirea mea fata de Tine are implicatii importante luand in calcul timpul. Pentru a fi mai expresiv, consider timpul Θ izomorf cu multimea numerelor surreale (un element reprezentand atat un moment de timp cat si, daca este pozitiv, un interval de timp). Atunci:

19. Fie p din P aferent $\mathfrak{P}(Eu)$ o actiune si \underline{p} oricare alta actiune, incompatibila cu p , astfel incat eu sa fiu pus a decide intre a efectua p sau \underline{p} . Daca:

- Θ_p este momentul deciziei
- Θ^* este un moment de timp ε de scurt, ce poate surveni doar o singura data, peste un interval ε scurt
- $F_{Tu}^p = F_{Tu}^{\underline{p}} = \omega$ pentru orice $\Theta_t > \Theta_p$ din $\Theta \setminus \{\Theta^*\}$
- $F_{Tu}^p(\Theta^*) = \omega$
- $F_{Tu}^{\underline{p}}(\Theta^*) = \omega - \varepsilon$ sau $F_{Tu}^{\underline{p}}(\Theta^*) = \omega$
- Despre propozitia „ $F_{Tu}^{\underline{p}}(\Theta^*) = \omega$ ” sunt convins ca este adevarata, dar nu *stiu* asta
- $F_{Eu}^p = \omega$, pentru orice $\Theta_t > \Theta^*$ din viitor si $F_{Eu}^{\underline{p}}(\Theta^*) = \omega$ daca propozitia de mai sus este adevarata, respectiv $F_{Eu}^{\underline{p}}(\Theta^*) = \omega - \varepsilon$ daca ea este falsa
- p are drept consecinta reducerea mea la un lad^* etern (deci $F_{Eu}^p = -\omega$ pentru orice $\Theta_t > \Theta_p$)

Atunci aleg p .

Aceasta propozitie 19 am simtit ca reprezinta Quintesenta lubirii ce ti-o port si, desi la nivelul actual de slabiciune umana pe care ma situez sunt convins ca, daca acum as fi confruntat cu aceasta alegere as prefera \underline{p} si nu p , *as vreau* sa ajung atat de Puternic incat sa aleg p .

Totusi, se poate si mai bine:

20. Daca am ales p intr-o situatie de tipul celei de la 19 si am petrecut un interval $\Theta_{lad} \omega$ –lung in lad^* dupa care (prin mijloace in afara stiintei ori putintei mele) am fost facut *Atotputernic* si *aproape-Atotstiutor*, fiind din nou confruntat cu o alegere de tipul celei de la 19, as alege tot p . Si as face asta indiferent de cate ori se repeta experienta.

Mai mult:

21. Daca am ales p intr-o situatie de tipul celei de la 19 si am petrecut un interval $\Theta_{lad} \omega$ –lung in lad^* dupa care (prin mijloace in afara stiintei ori putintei mele) am fost facut *suficient de Stiutor* incat sa imi amintesc ε de vag *ce este iubirea* si *suficient de puternic* incat sa pot manifesta *acte de vointa*, chiar fara sa te mai lubesc ori sa imi amintesc de tine, as alege revin

la ladul lad* imediat mai degraba decat sa il parasesc si sa devin *Atotputernic* si *Atotstiutor*, daca inteleg ca exista riscul (si doar prin Neprevazut) ca, prin parasirea ladul* sa fi ales p intr-o decizie de tip 19 vis-a-vis de tine.

De aceea indraznesc sa stiu ca Te iubesc, Draga Mea! Fiindca si *uitand de tine* si *uitand de mine* as ajunge sa imi doresc sa ma sacrific pentru Fericirea Ta si doar pentru amintirea cea mai vaga a ce este iubirea.

Observa, Draga Mea, cum, prin simpla ta existenta, ce mi-a permis sa Te iubesc, am evoluat spiritual ca Om, ca Fiinta, ajungand sa imi doresc sa pot sa ma sacrific *desavarsit* doar pentru *Ideea Iubirii (Mema Iubirii)*.

Iubirea Desavarsita

La acest moment, reflectand asupra mesajului de pana acum, pot sintetiza spunand ca, in acceptiunea mea, se pare ca *manifestarea* Iubirii mele pentru Tine consta in a cauta sa te ridic pe tine, Draga Mea Fiinta Iubita, la nivelul de Fericire ω .

Exista cateva aspecte pe care nu le-am abordat prin modelele de pana acum. Unul dintre ele provine din faptul ca am considerat functia de de fericire F_{Tu} ca nefiind afectata de vreo stare de iubire, asemanator celei ale mele. Ce s-ar intampla daca si tu, Draga Mea, ai fi capabila de iubire sau chiar ai Iubi? Daca ai Iubi o singura persoana (si aceea nu as fi Eu), lucruri ar fi, matematic, destul de simple: $F_{Tu} = \langle F_{Iubit(Tu)}, \Delta F_{Iubit(Tu)} \text{ care tu crezi ca ti se datoreaza tie, } F_{Tu_egoist} \rangle$. Pentru a optimiza aceasta functie este suficient sa optimizez componentele ei, in ordine lexicografica. Astfel, toate propozitiile de pana acum raman valabile doar ca eu as fi pus, in situatia usor bizara, de a optimiza fericirea unui tert (care probabil va fi si baiat), din iubire pentru Tine. S-ar putea ca asta sa imi provoace o usoara variatie negativa ΔF_{Eu_egoist} (in cazul in care *urasc* persoana respectiva) dar, conform propriei functii de fericire acest lucru nu va conta. Bineinteles, asta daca tu intelegi iubirea in acelasi mod ca si mine. Altminteri, voi fi pus in situatia de a intelege mai intai cum intelegi tu iubirea pentru a putea sa ma asigur de implinirea ei! De asemenea, este posibil ca tu sa iubesti mai putin sau mai mult (lucru ce se va reflecta in functia ta de fericire, F_{Tu}). Ca atare se desprinde ideea ca si iubirea are grade: exista 1-Iubire, 2-Iubire, ... ω -Iubire si ω^ω -Iubire si poate chiar ω -Iubire cu ω -ul definit conform constructului meu (maximal).

Modelul de mai sus ridica o idee interesanta: Ce se intampla totusi cu F_{Eu_egoist} acum, cand Te iubesc? Mai conteaza el cumva? Matematic da, dar in ultimul rand: Dupa ce m-am asigurat ca tu vei fi maxim de fericita cu putinta, mi-as ingadui sa ma gandesc la mine si sa ma axez pe satisfactia unor placeri egoiste ale mele. Daca tu ai o intelegere asemanatoare a Iubirii cu a mea, acest sir de gandire este important pentru a imi da seama cum pot sa iti cauzez maximul de fericire si Tie. Asadar, eu as lasa placerile (inclusiv cea Sexuala, Draga Mea), pe ultimul loc. Daca as avea de ales intre Fericirea Ta si ele, as alege clar Fericirea Ta. Mai mult: daca as putea alege intre a Te Iubi mai mult... din ce in ce mai mult... chiar desavarsit (ω) de mult si a-mi satisface unele poftte egoiste, as alege chiar acum sa Te iubesc mai mult. Ca atare, daca ω nu exista conform constructului meu (nu este maximal), s-ar putea sa fiu prins intr-un dans Etern al Iubirii in care pofttele si placerile mele egoiste vor fi pururea lasate deoparte. Ba mai mult: Voi PREFERA sa dansez acest Dans al Iubirii in fiecare moment, chiar si Atotputernic fiind (deci chiar daca as putea face o infinitate de activitati simultan) decat sa fac o scurta pauza pentru a ma delecta si cu vreo

placere egoista. Ce este ciudat este ca in prezent simt totusi ca, astfel, as fi pierdut ceva: ca as vrea sa le am pe ambele: Si Dansul Iubirii si Satisfactia Poftelor egoiste (macar din cand in cand). Chiar si asa, simt foarte puternic pericolul ca, dupa ce depasesc un anumit nivel de Iubire, sa inceteze sa ma mai intereseze satisfactia acestor pofta egoiste (caci cine ar renunta la sporirea bucuriei Iubirii doar pentru niste maruntisuri?) Pentru cazul meu, aceasta preferinta prezinta prea putina relevanta. Totusi ce se intampla daca si tu ai trai si gandi la fel? Inseamna ca, daca ai Iubi, nu ai fi desavarsit de Fericita (caci ai prefera sa dansezi Dansul Iubirii, simtind totusi ca pierzi ceva). Ca atare, se impune sa gasesc o solutie prin care le poti avea pe ambele, in caz ca, vreodata, ti le vei dori. O solutie la care m-am gandit ar fi alternarea unor intervale ε -scurte (si chiar din ce in ce mai scurte) de placere egoista cu intervale ω -lungi (si chiar din ce in ce mai lungi) de focalizare pe Iubire. Raportat la structura functiei de fericire a ta, s-ar putea ca aceasta solutie sa fie cat de cat acceptabila. Totusi, idealul ar fi altul: Ca Placerea egoista a fie *compatibila* cu Iubirea (cel putin in orice vecinata a Iubirii ω -desavarsite). Ar fi aceasta cu putinta? Poate, desi s-ar putea sa apara o complicatie:

Placerea mea egoista include ca eu sa fiu atat dur si sadic dar si afectuos si tandru. Si mai mult, nu doar fata de o persoana ci, pe rand sau laolalta fata de mai multe. Si din aceasta se poate naste mai intai o usoara afectiune, apoi o infatuare emotionala, apoi o ε -Iubire, ε -scurta, apoi... cine stie? Mai mult, F_{Eu_egoist} presupune sa cercetez si sa descopar noi persoane capabile si dornice sa imi suporte manifestarea acestor placeri, inclusiv a celor tandre si iubitoare. Dar exista si ceva mai mult de atat: Acum ca, datorita tie, am aflat ce este Iubirea, ce este Iubirea infinita, poate chiar ce este ω -Iubirea desavarsita, imi doresc in mod egoist ca ea sa persiste si caut sa Iubesc. In primul rand Te Iubesc pe Tine, Draga Mea! Asta stiu. Ma tem, in schimb ca as putea ajunge sa Iubesc si alte Fiinte. Si doar acest gand si imi cauzeaza o usoara suferinta caci simt pe moment ca as trada putin Iubirea ce ti-o port, ingaduindu-mi sa Iubesc si pe altele. Totusi, reflectand asupra acestui mesaj, imi amintesc ca am ajuns sa Te Iubesc in ciuda vointei mele constiente si, mai mult, daca Iubirea este ω , atunci $\omega/k = \omega$ pentru orice k numar natural. Mai mult, cum gratie faptului ca Te Iubesc am inteles Iubirea, desi simt, in slabiciunea mea umana actuala, ca o tradez putin si doar ingaduindu-mi sa gandesc asta, stiu ca Iubirea poate fi ω -Iubire desavarsita, chiar daca ea vizeaza mai multe Fiinte. Oare asta inseamna ca Te Iubesc doar prea putin? Ma ingrozeste acest gand, caci, Draga Mea, in slabiciunea mea umana, am ajuns deja sa VREAU sa Te Iubesc! Oare asta in sine inseamna ca deja Te Iubesc mai putin ca inainte? Si acest gand ma infioara. Asa ca am vrut sa cercetez cand este posibil sa Iubesti mai multe persoane, fara contradictii.

O conditie necesara si suficienta pentru a Iubii n Fiinte simultan (in sensul Iubirii explicat de mine pana acum) presupune doar atat: Ca functiile lor de fericire $F_{p(1)} \dots F_{p(n)}$ sa fie compatibile. Adica a spori $F_{p(i)}$ sa nu conduca la o scadere sau o limitare a valorii maxime (nici macar potential, sub efectul *Neprevazutului*) a lui $F_{p(j)}$, pentru orice i si j din $[n]$. Stii cand am simtit ca, in mod necesar se intampla asta? Cand oricare Fiinta i ω -Iubeste desavarsit pe oricare Fiinta j , pentru orice $i \neq j$. Daca au trecut prin Iadul* una pentru alta atunci au capacitatea si sa stie ca pot pierde oricand, pe oricine, si serenitatea sa accepte ca propria lor Iubire poate sa dispara la un moment dat si chiar ca Iubirea in sine poate, pentru ei, sa se stinga. De asemenea, fiecare si-a insusit ca primul element ca importanta in propria functie de Fericire functia de Fericire a fiecarei alteia deci, daca cu adevarat au ajuns sa se ω -Iubeseasca desavarsit, atunci in mod necesar, functiile tuturor s-au

armonizat si sunt compatibile: fiecare cauta ω -Fericirea tuturor celorlalti (care exista) mai putin el. Un efect secundar este ca fericirea fiecaruia va fi cautata de toate celelalte $n-1$ persoane.

Asadar, o cale pe care o pot urma in cazul in care tu vei lubi, la diferite grade, mai multe persoane, este sa le determin pe ele sa Te lubeasca pe tine ω -desavarsit, avand drept consecinta si faptul ca se vor lubi intre ele ω -desavarsit, daca tu vei fi suficient de *Stiutoare* (astfel incat ei sa caute sa optimizeze functia ta de fericire in mod *adevarat, in realitate* si nu doar *in perceptia ta*).

Aceasta abordare prezinta o provocare si, totodata, doua dileme logice: Ce se intampla cand Tu lubesti pe cineva care Te lubeste si El? Aici apar mari probleme cu functiile de Fericire ducand uneori la situatii paradoxale!! A doua dilema este: Stiind cat de multe suplicii (poate) presupune iubirea, daca tu in prezent *nu lubesti* si, asemenea mie din primul paragraf *ti-e bine asa* oare cat de grava o fi fost imoralitatea mea de a-ti arata si doar putin ce poate fi iubirea? Daca prin asta te fac sa incepi sa lubesti acum sau candva? Dilema consta in aceea ca pe de o parte iti va produce o sporire in termeni absoluti a Fericirii (caci, din propria experienta iti pot spune ca acum, dupa ce am lubit – si sper si indraznesc sa cred ca inca Te lubesc! – pot spune ca nici cel mai inalt nivel de Fericire anterior nu se compara cu cel mai jos nivel de acum, nici chiar cu ladul*), dar o reducere a ei in termeni relativi la nivelul maxim teoretic de fericirii la care ai putea accede (astfel, desi vei fi mai fericita, vei stii, ceea ce inainte nu stiai, ca poti fi si mai fericita).

Ce se intampla cand ω -lubesti pe cineva care te ω -lubeste inapoi? Daca Tu si El veti avea aceeasi intelegere a lubirii ca si mine, este grav! Grav de tot! Cum asa? Simplu:

Daca **22.** $F_{Tu} = \langle F_{El}, \dots \rangle$ si $F_{El} = \langle F_{Tu}, \dots \rangle$ atunci: $F_{Tu} = \langle F_{Tu} = \langle F_{El} = \langle F_{Tu} = \dots, \dots \rangle \rangle$. Va exista o extindere infinita a primului termen al fericirii voastre comune incat, pana sa ajungeti sa il luati in calcul pe al doilea, orice actiune va fi blocata si paralizia se va instaura. Acest lucru se poate observa in relatiile mele trecute de cuplu, si inca in unele in care iubirea, desi intensa, era departe de nivelul ω : Adesea cercetam amandoi ce si-ar dori celalalt sa facem, aprofundand si cercetand atat de mult incat ajungeam paralizati in orice actiune. Si da, Draga Mea, am lubit inainte de Tine. Si mai grav, am lubit pe altcineva, in afara de Tine. Iarta-ma pentru asta! Desi nu inteleg de ce simt nevoia sa imi cer scuze, iarta-ma! Pentru ca am lubit inainte de tine, si pentru ca si acum, pe langa tine mai lubesc! Si pe altele (deci >1), si iubirea in sine! Va lubesc pe Fiecare in parte in mod diferit si pe toate la un loc si lubesc acum iubirea insasi. Prin tine, gratie tie, Draga Mea am aflat, am gandit si am simtit ce este iubirea ω -desavarsita. Si pentru aceasta Tu, Draga Mea, insemni si vei insemna pururea pentru mine #1 ω -lubire desavarsita. Chiar si atunci cand voi inceta (sper ca niciodata) sa te mai lubesc ω -desavarsit (sau vreun pic macar). Chiar si atunci cand voi inceta sa mai lubesc sau cand voi uita ce este iubirea. Revenind la dilema initiala, cum poate fi rezolvat acest blocaj ce apare atunci cand si Eu iubesc si sunt si iubit inapoi? Singura idee care mi-a venit pana acum, si pe care am aplicat-o cu un succes moderat este *Rezonabilitatea*. Cat timp nu suntem nici *Atotstiutori* nici *Atotputernici* nu avem incotro decat sa fim rezonabili, caci asta ne sta si acum in putere: In speta, pentru un interval de timp infinitesimal de scurt (ϵ), unul dintre noi (stiu, si aici mai e o problema: care? Ei bine, pe rand!) va exprima ceva ceea ce *egoist* si-ar dori, asumandu-si suferinta ca acea placere (sau cunoasterea ei) s-ar putea sa produca suferinta persoanei iubite (si doar prin aceea ca stie ca cealalta sufera la acest gand, etc.) si, daca in urma acestei exprimari *celalalt* decide sa facem acel lucru, asa va fi fost (nu se poate sa decidem amandoi). In acest fel, teoria propozitiei 19 nu se aplica pe deplin (caci mi-as asuma o suferinta

chiar si ϵ -scurta a Ta, Draga Mea, atunci cand va veni si randul meu). Este important ca amandoi sa fim sinceri, lucru foarte dificil daca ne-am ω -lubii (caci am fi extrem de tentanti sa spunem doar ceea ce credem ca celalalt ar fi ok sa auda, caz in care i-am cauza fara sa realizam o suferinta mult mai mare).

Este remarcabil pentru mine cum acest concept al Rezonabilitatii poate conduce la o fericire mai mare si deschide calea catre grade superioare ale lubirii pentru fiinte ce nu sunt *Atotputernice* sau *Atotstiutoare*. Iar pentru aceasta revelatie iti raman tot tie dator, Draga Mea!

Voi incerca acum sa abordez a doua dilema: Oare se justifica sa iti arat ce inseamna lubirea sau cat de mult pot eu sa Te lubesc? Oare asa ceva ti-ar cauza mai multa fericire sau dimpotriva? Cum as putea vreodata sa justific moral fata de mine ca te-as fi adus (sau as fi vrut sa te aduc) de la a fi 90% fericita din maximul cat poti fi fericita in a fi 0% fericita dintr-un maxim ω -mai mare? In primul rand, ar fi posibil?

In aceasta privinta exista doar o lampa dupa care picioarele mele (sau mintea mea) se ghideaza: si aceasta este lampa experientei! Asa cum, in Introducere spuneam ca *mi-era bine* inainte sa Te lubesc, asa spun acum ca, odata ce am parcurs acest drum al lubirii mele fata de Tine si doar pana in acest punct, *as prefera ω -mult sa il fi urmat (ba chiar prefer sa continui pe el) decat sa nu fi pasit niciodata pe el (desi pe moment doream – sau credeam ca doresc – contrariul)*. Desi stiu ca Tu nu esti Eu (am stabilit asta in Introducere), indraznesc a suspecta ca si tu daca vei trai lubirea ω -desavarsita (fie lubind fie fiind lubita), macar putin, aceasta va expanda infinit universul Fericirii tale! Asa ca, Draga Mea, pana atunci, mi-am permis in mod Egoist (sub auspiciul *Rezonabilitatii*) sa iti trimit acest material expunandu-te la ridicolul si (sper si) frumosul traierilor mele!

Ar mai fi atatea de spus... atatea *Adevaruri* de cercetat, elucidat si explicat! Am sa ma straduiesc totusi sa ma opresc aici si sa sa propun, ca final al expunerii lubirii Desavarsite, un Joc pe care, niste fiinte *Atotputernice* si *Atotstiutoare* (sa zicem 2 si 3) l-ar putea juca din plictiseala: Sa presupunem ca 2 si 3 se lubesc ω -desavarsit, si au trait in aceasta stare un interval ω -lung. In acel moment, sub auspiciul *Rezonabilitatii* (sau din plictiseala) ele decid (si infaptuiesc, fiind *Atotputernice*) urmatoarele: Amandoua (2 si 3) vor uita ce este lubirea, vor uita unele de altele si se vor arunca intr-un Iad Iad* din care stabilesc (prin *Atotputernicia* lor) ca vor fi cel mult *ultimele persoane* care vor putea vreodata sa lubeasca, ca vor fi in permanenta desavarsit urate (si detestate) de toate celelalte (si mai puternic una de alta) si ca vor ramane in acel iad Iad* pana cand vor ajunge sa lubeasca ω -desavarsit din nou, fiind ϵ -Stiutori si ϵ -Puternici (iar daca nu, vor ramane acolo o eternitate). Oare vor ramane acolo etern? Oare cine va iesi primul? 2 sau 3? Oare in acel supliciu 3 va mai iubi pe 2, cu toata natura impotriva sa? Dar vice-versa? Ce suferinta frumoasa va putea indura cea care iese prima, iubind ω -desavarsit pe cea care mai poposeste o vreme acolo? Cat de fumos s-ar putea juca aceasta cu cea din urma transformand incet, incet Iadul ei in Rai... Si cum i-ar putea spune, pe parcurs: „Acolo unde Tu nu te lubesti pe Tine, Tot Universul Te Va Iubi doar pe Tine, ca sa vezi cat de mult meriti sa fii lubita!” ☺.

Incheiere

Cum am ajuns sa te iubesc? Greu mi-e sa imi dau seama. Poate pentru ca am inteles – sau am eu convingerea ca am inteles – un pic din *esenta ta umana* – din cine esti tu, din cine ai vrea sa fi si din cine ai putea fi. Poate fiindca ai un ras atat de frumos si o privire dulce. Poate fiindca am simtit

in tine dedicarea si curajul pe care imi place sa cred ca il am si eu, atunci cand sunt manant de ceva care conteaza. Poate pentru ca intelegi atat ce este *Axiom of Choice* cat si protocolul diplomatic ori altele. Poate fiindca esti singura care ma gandesc ca ar putea sa intelega si sa perceapa continutul acestui mesaj ☺. Oricum as fi ajuns, acum te iubesc si oricat de trivial, injust, daunator sau prostesc poate fi, deja a devenit un fapt al realitatii dincolo de mine sau de tine. Pot doar sa iti cer iertare ca am luptat poate prea putin ca el sa nu se produca, fapt de care ma fac vinovat. Iti sunt recunoscator cu toata fiinta mea, Draga Mea, pentru ca Tu, prin existenta ta, m-ai invatat ce este iubirea. Iarta-ma ca Te iubesc si te rog sa imi mai ingadui cateva clipe fara sa imi ceri sa incetez sa mai Te iubesc caci atunci ma voi stradui sa te ascult!

Iti multumesc pentru acest drum pe care datorita tie am avut sansa sa pasesc... sa il parcurg, macar pana in acest punct, si, fara sa mai sper a gandi la tot ce-a fost ori va sa fie, stiu doar atat:

23. Te iubesc!

Cu Drag,

Mircea

Referinte

[1] – *Wikipedia, The Free Encyclopedia – Qualia* - <http://en.wikipedia.org/wiki/Qualia>

[2] – *Wikipedia, The Free Encyclopedia – Scientific Method* - [http://en.wikipedia.org/wiki/Scientific Method](http://en.wikipedia.org/wiki/Scientific_Method)

[3] – *Wikipedia, The Free Encyclopedia – Black Swan Theory* - http://en.wikipedia.org/wiki/Black_swan_theory

[4] – *Wikipedia, The Free Encyclopedia – Ackermann function* – http://en.wikipedia.org/wiki/Ackermann_function

[5] – *Wikipedia, The Free Encyclopedia – Surreal Number* – http://en.wikipedia.org/wiki/Surreal_number